

[Undervisningsministeren.]

lig 100 Helaftener om Aaret for Operaen og 40 Helaftener om Aaret for Balletten. Der er derfor neppe Grund til Bekymring fra Operaens og Ballettens Side. Og det er et Minimum. Finder man, efter som Tiderne udvikler sig, Stemning og Smag skifter o. s. v., at der er Grund til at lade Operaen og Balletten vokse, er der fuldt Spillerum derfor. Dobbeltscenen skulde jo nu kunne give en ganske anderledes økonomisk Anvendelse af det tre- eller firedobbelte Personale paa det kongelige Teater.

Der staar lige saa lidt i dette Lovforslag som i de tidligere Teaterlove noget om Elevskolen og Balletskolen for Børn, men det er Forudsætningen, at disse Institutioner skal opretholdes, selv om der maaske kan forhandles om Formerne.

Der er for det kongelige Teaters Vedkommende et meget vigtigt Punkt. Det er Billetpriisernes Højde. Billetpriiserne har i lange Tider været saaledes, at de praktisk talt umuliggjorde det for den store, almindelige, ubemidlede Befolkning i nogen væsentlig Grad at gaa i det kongelige Teater. Med den frie Styrelse, som det kongelige Teater efter mit Forslag faar, maa det selvfølgelig blive denne selvstændige Styrelses Sag, hvorledes den vil indrette sin Administration og ogsaa Billetpriiserne, men jeg kan dog sige, at under de Forhandlinger, jeg har ført til forskellig Side i denne Sommer og nu i Efteraaret, har det stadig været Forudsætningen, at det vilde være ogsaa en Rentabilitetsforanstaltning for det kongelige Teater at sætte Billetpriiserne væsentligt ned, hvorved den lødigste Kunst, den, som i hvert Fald burde være det, kunde blive tilgængelig for langt videre Befolkningslag, end hidtil almindeligt har været.

En væsentlig Nedsættelse af Billetpriiserne, maaske med Undtagelse af Priiserne for første Parket, hvor der nu en Gang er et velhavende Publikum, som vil ses maaske mere end se, og maaske med Undtagelse af Premiæraaftener burde sikkert foretages, men det maa naturligvis nærmere overvejes og først og fremmest ses fra Rentabilitetssynspunktet af den nye Styrelse.

I gamle Dage var det kongelige Teaters Publikum det jævne Børgerkab, men det var ogsaa den Gang — i Frederik den Sjettes Dage —, da det gamle smaa-borgerlige København indenfor Voldene væsentlig interesserede sig for Litteratur og Teater. Men med den moderne Kapitalisme fik vi et Bourgeois, som efterhaan-

den erobrede det kongelige Teaters Tilskuerpladser, maaske ikke til ubetinget Fordel for selve Kunsten. Et møt, med sig selv og Tilværelsen ret veltilfreds Bourgeois byder sjældent den bedste Sangbund for den lødigste Kunst — jeg skal om et Øjeblik komme til, at Sagen ogsaa har en anden Side.

Jeg vender tilbage til den nye Institution, Dobbeltscenen, som altsaa faar 1 Mill. Kr. i Grundkapital. Naar $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. er brugt, kan Ministeren ophæve Institutionen og tilbagetage Brugstilladelsen; naar $\frac{4}{5}$ er opbrugt, skal det ske.

De ser Forskellen paa den hidtidige Tilstand og paa det nye, der her foreslaas indført. Nu gaar det, som det bedst kan. Er Underskuddet 1 Mill. Kr., saa betaler Staten, er det 1 500 000 Kr., er det som i Aar 1 600 000 Kr., betaler Staten. Der bliver Kritik i Pressen, og der bliver Vrøvl her paa Rigsdagen, og Finansministeren græder sine modige Taarer, men det kan jo ikke være anderledes, Loven tillader det, hvad der skal til, skal til, Staten maa betale, skønt der er den meningsløse Ordning, at disse Penge bruges uden nogen Sinde at være bevilget.

Det er Statens Penge, men Rigsdagen har aldrig lagt et Budget for deres Anvendelse. Det gaar nu, som det bedst kan, og ingen finder egentlig paa at sige, at Teaterdirektøren skal afskediges af den Grund — han kan jo ikke gøre for, at vi har den Ordning —, eller at Personalet skal reformeres, skal præstere mere eller præstere bedre Ting, eller hvad man nu kunde finde paa at sige.

Men ifølge den nye Ordning skal det altsaa gaa rundt, og det kan gaa rundt. Efter min fulde Overbevisning kan en Mand med god Samvittighed sige ja til disse Vilkaar, og Regeringen kan med god Samvittighed modtage et Ja. Men hvis det ikke gaar, saa er Forholdene fuldkommen forandrede fra før til nu. Teaterchefen og Personalet sætter Ære og Stilling ind paa, at det skal gaa, og gaar det ikke, er Teaterchefen automatisk afskediget. (Afbrydelse: Det maa vi betale). Han er ikke pensionsberettiget. — Det er Forskellen fra før til nu.

Jeg mener, at med dette Forslag er Sprækken stoppet, der er skabt sikker Garanti for, at Statens Tilskud er fast begrænset, og Teatret faar alligevel en saadan Stilling, at det kan gaa. Saa vil man spørge: Hvad saa, om det ikke gaar? Ja, saa falder vi tilbage paa Loven af 1911; den ophæves jo ikke, den suspenderes. Vi